

εωργίου

Η οσιακή μορφή του

Γέροντα και μετά την μακάρια κοίμησή του συνεχίζει να μιλά στις καρδιές πολλών πιστών και μάλιστα με σημεία δυνατά, να παρηγορεί κι ενισχύει ψυχές διψώντων. Η ευλάβεια όλων, που φανερώνεται με διαφόρους τρόπους και με την διήγηση της

ωφέλειας, που έλαβαν από την ανάγνωση της ευρύτατα κυκλοφορούσης βιογραφίας του, είναι η καλύτερη μαρτυρία της και μετά θάνατον μυστικής προσφοράς του. Όσοι τον επικαλούνται θερμά δεν απογοητεύονται εύκολα. Απλοί, φτωχοί και άσημοι, μοναχοί και λαϊκοί, αλλά συνήθως ευσεβείς και ταπεινοί άνθρωποι, όπως ο Γέροντας, είναι οι αναγνώστες του θαυμαστού βίου του, που συγκινεί και κατανύσσει. Η δίχως έμμονη εκζήτηση ονείρων, οραμάτων και θαυμάτων, αλλά η ειρηνική και ευφρόσυνη παρουσία αυτών στους επικαλουμένους το όνομά του φανερώνει την γνησιότητα και την αξία τους.

Η μοναχή Μαρία, από Μονή της Καλαμάτας, μετά την ανάγνωση του βίου του Γέροντα, πήρε ευλογία να επισκεφθεί το μοναστήρι του. Το ταξίδι ήταν πράγματι καθοδηγούμενο από τον Γέροντα, αφού όλα ευκολύνθηκαν κι έφτασε άνετα κι αίσια στο μοναστήρι. Στον ναό που δεν λιβάνιζαν αισθάνθηκε άρρηκτη ευωδία και στο δωμάτιο του ξενώνα που φιλοξενείτο είδε θαυμαστό φως, που της προκάλεσαν κατάνυξη και δέος για την ουράνια επίσκεψη και την εξαίσια υποδοχή στο μοναστήρι του. Η παρουσία του Γέροντα ήταν αισθητή στον ιερό χώρο. Προσκυνώντας στο τάφο του πείσθηκε πως είχε γνωρίσει ένα μεγάλο προστάτη στην ζωή της, ένα καινούργιο μεσίτη στον Θεό και πως η Μονή φυλάγει έναν πολύτιμο θησαυρό, γι' αυτό και νοερά κι' ευγνώμονα βρίσκεται εκεί, όπως και πολλές φιλομόναχες ψυχές.

Η μητέρα του κ. Κωνσταντίνου Παπαδόπουλου, κατοίκου Σίψας, τα χαράματα της 4ης Νοεμβρίου 1959 βγήκε στην αυλή του σπιτιού της για κάποια δουλειά και αντίκρουσε θέαμα εξαίσιο. Φωτεινή στήλη κατέβαινε από τον ουρανό και κατέληγε πίσω από το ιερό βήμα του ναού της Αναλήψεως στο μοναστήρι. Μπήκε συγκινημένη στο σπίτι και είπε στους δικούς της: «ο Γέροντας έφυγε για τον ουρανό».

Η κ. Αναστασία Τοκμακίδου διηγείται τα εξής: «Ήθελα να κάνω σαρανταλείτουργο για την μητέρα μου στο μοναστήρι, μετά τον θάνατο του Γέροντα. Το κάναμε τέσσερις οικογένειες μαζί, για να μας στοιχίσει πιο φθηνά, γιατί τότε ήταν φτώχεια. Δώσαμε τα ονόματα και άρχισε το σαρανταλείτουργο. Στο τέλος πήγαμε όλες μαζί για να διαβάσουμε το κόλλυβο. Πήγαμε το βράδυ στον εσπερινό και μετά μείναμε στον ξενώνα του μοναστηριού. Στις 12 η ώρα, ενώ ήταν παντού ησυχία κι εγώ ακόμη δεν είχα κοιμηθεί, ακούω κουδουνάκια, όπως του θυμιατού και νόμιζα ότι ήταν αρνάκι που ήταν έξω. Το πρωί, όταν τελείωσε η Θεία Λειτουργία, την ώρα που πίναμε καφέ με την Γερόντισσα Άννα, την ρώτησα αν έχουν αρνάκι με κουδουνάκια. και μου απάντησε: «Αρνάκι δεν έχουμε, αλλά ο Γέροντας ήλθε να σας θυμιάσει».

Η Γερόντισσα Άννα (Μακκαβαίου) μοναχή της Μονής, όταν με καυτά δάκρυα προσευχόταν στον τάφο του Γέροντα, την ημέρα που η σημερινή ηγουμένη (σημείωση VatorpaidiFriend: νυν ήδη μακαριστή Γερόντισσα Ακυλίνα) επρόκειτο να

υποστεί σοβαρή χειρουργική επέμβαση (τον Νοέμβριο του 1973), άκουσε καθαρά την φωνή του Γέροντα από τον τάφο να της λέγει: «Μη φοβάσαι Γερόντισσα, θα γίνει καλά». Τότε ένιωσε μεγάλη παρηγο-ριά και χαρά γέμισε την ψυχή της.

Πράγματι ο ιατρός ομολόγησε μόνος του ότι ένιωθε κάποιον που του οδήγησε το χέρι στην κρίσιμη στιγμή και είπε καθώς έβγαινε από το χειρουργείο πως κάποιον άγγελο έχει αυτή η ψυχή.

Ο κ. Κουλιάρμος Παναγιώτης διηγείται για τον γιό του Θεόδωρο τα εξής: «Όταν γεννήθηκε το παιδί μας, το 1989, τα ματάκια του τσιμπλιάζανε και του πονούσαν, δεν μπορούσε καθόλου να τα ανοίξει και ούτε έβλεπε. Σκεπτόμασταν να του κάνουμε εγχείρηση, όπως μας είπε ο γιατρός. Μία μέρα μας έδωσε μια γειτόνισσα το βιβλίο του Γέρο-ντα και το διάβασα με λαχτάρα. Εκείνο το απόγευμα το παιδί, ενώ ήταν στο κρεβάτι του, άρχισε να κλαίει δυνατά και να τρίβει τα μάτια του. Μόλις πλησίασε η μητέρα του, είδε ότι τα μάτια του άνοιξαν, ήταν καθαρά και έβλεπε. Μετά από δύο χρόνια ήρθαμε να ευχαριστήσουμε τον Γέροντα στο μοναστήρι, Το παιδάκι που ήταν δύο ετών δεν έφευγε από τον τάφο του, και ενώ είχαμε πρόγραμμα να φύγουμε τις πρωϊνές ώρες, μείναμε μέχρι το απόγευμα. Το δε παιδάκι φώναζε συνέχεια «παπούλη» και φιλούσε το καλυμμαύχι του Γέροντα από την φωτογραφία και δεν μπορούσαμε να το απομακρύνουμε από τον τάφο».

Η ευλαβέστατη, απλή και χαρισματούχος μοναχή Άννα από το Δοξάτο Δράμας, πολλές φορές έχει επισκεφθεί το μοναστήρι και παρέ-μεινε σε αυτό επί αρκετές ημέρες. Ένα πρωινό στο τέλος του Όρθρου, που τελούνταν στον ναό της Αναλήψεως, έβλεπε μπροστά της τον Μακαριστό Γέροντα ολοζώντανο και, ενώ οι αδελφές την παρακινούσαν να προχωρήσει μετά την Γερόντισσα για να προσκυνήσει τις άγιες εικόνες, αυτή στεκόταν ακίνη-τη σαν αποσβολωμένη και απορούσε, πως την προτρέπουν να προσπεράσει τον Γέροντα.

Η κ. Ιλιάδα, σύζυγος του κ. Αλεξάνδρου Όσσα, παθολόγου ιατρού στην Δράμα, ο οποίος υπήρξε προσωπικός ιατρός του Γέροντα, μας διηγήθηκε ότι αρκετά χρόνια μετά την κοίμηση του Γέρο-ντα τον είδε στον ύπνο της ολοζώ-ντανο, ενδεδυμένο με βυσσινιά χρυ-σοκέντητη ιερατική στολή, να στέκε-ται έξω από την πόρτα του σπιτιού της. Από την λαχτάρα της πετάχτηκε πάνω κι έτρεξε, ζαλισμένη ακόμη από τον ύπνο, ν' ανοίξει την πόρτα, αλλά δεν ήταν κανείς. Είχε ξυπνήσει και ο σύζυγος της και την ρώτησε τί συνέβη. Ενώ του διηγιόταν το όνει-ρο με τον Γέροντα, αντελήφθησαν ότι στο καθιστικό, που τους χώριζε μια τζαμόπορτα, είχε ανάψει φωτιά, από το αναμμένο καντήλι. Καίγο-νταν τα ντουλάπια, οι εικόνες όμως δεν είχαν πάθει τίποτα. Την διάσωσή τους και του σπιτιού τους την θεώρησαν ως θαύμα του Γέροντα.

Ο κ. Σταύρος Πετρικεχαγιάς, που κατάγεται από το χωριό Καλό Αγρό Δράμας, βρίσκεται από το 1975 στην Πενσυλβάνια Αμερικής· διηγείται ότι τον βάπτισε ο Γέροντας και από μικρός θυμάται ότι τον δίδασκε πως πρέπει να είναι η ζωή του.

Την άνοιξη του 2001, που ήλθε στην Ελλάδα, επισκέφθηκε την Μονή για να προσκυνήσει στον τάφο του νονού του, για τον οποίο έτρεφε μεγάλο σεβασμό, αγάπη και ευγνωμοσύνη, γιατί τρεις φορές τον έσωσε από βέβαιο θάνατο και πολ-λές φορές ένωσε την προστασία τον και την θαυματουργική επέμβαση του στην ζωή του. Την πρώτη φορά· νέος ακόμη, κινδύνευσε να πνίγει στο ποτάμι και τον γλύτωσε ο αδελφός του, που παρουσιάστηκε ξαφνι-κά μπροστά του. μόλις επικαλέστηκε την βοήθεια του Γέροντα.

Την δεύτερη φορά. όταν υπηρετούσε στο πολεμικό ναυτικό και επρόκειτο να πλεύσουν για την Ρόδο, ενώ είχαν επιβιβαστεί, την τελευταία στιγμή του άλλαξαν καράβι. Κατά τον πλου, το πρώτο καράβι βυθίστηκε και από τους 45 ναύτες οι 37 πνίγηκαν. Αυτήν την σωτηρία του πιστεύει ακράδαντα ότι την οφείλει στον πολυσέβαστο Γέροντα Γεώργιο, γιατί πάντοτε τον επεκαλείτο σε κάθε δύσκολη ενέργειά του.

Η τρίτη θαυμαστή επέμβαση του μακαριστού Γέροντα συνέβη στην Αμερική, όπου εργαζόταν κατά το έτος 1995 για την κατασκευή μεγά-λης δεξαμενής νερού. Βρισκόταν πάνω σε σκαλωσιά κι´ έπεσαν και οι δύο κάτω στο έδαφος. Ο άλλος εργάτης έμεινε επί τόπου νεκρός. Ο κ. Σταύρος, καθώς έπεφτε με το κε-φάλι κάτω, ένωσε κάποια στιγμή έναν να τον γυρίζει ορθό. Καθώς έπεφτε με τόση ορμή ανάμεσα στα σίδερα της σκαλωσιάς από τόσο ύψος, έτρεξαν οι συνάδελφοι του να τον βρουν κι αυτόν νεκρό. Προς μεγάλη τους έκπληξη και χαρά είδαν ότι ήταν ζωντανός. Τον μετέφεραν στο νοσοκομείο κι επί τρεις εβδομά-δες ήταν σε αφασία. Είχε πολλά κατάγματα και χρειάστηκαν σχεδόν δύο χρόνια για να αποκατασταθεί σχετικά η υγεία του. Την σωτηρία του απέδωσε στον Γέροντα. Ο αδελ-φός του μάλιστα ένα βράδυ μετά το ατύχημα είδε τον Γέροντα στον ύπνο του και του είπε: «Έγώ μόνο τον ίσιωσα, δεν πρόφτασα να τον κρατή-σω». Ο ίδιος ομολογεί ότι δεν ήταν αδυναμία του Γέροντα να τον κρα-τήσει, αλλά ότι ήταν ένα ράπισμα από τον Γέροντα η περαιτέρω ταλαι-πωρία του για να αλλάξουν πολλά πράγματα στην ζωή του. Ωστόσο του είχε μείνει κάποια δυσκολία στα γόνατα και στην μέση, ώστε δεν μπορούσε να γονατίσει καθόλου.

Το επόμενο έτος, Ιούνιος 1998, ήλθε στην Ελλάδα με σκοπό να ευχαριστήσει τον Γέροντα, γιατί πί-στευε ότι ήταν ο σωτήρας του. Μόλις αντίκρυσε τον τάφο του συγκινήθηκε κι αυθόρμητα γονάτισε για να τον ασπαστεί. Ήταν η πρώτη φορά που γονάτιζε μετά το ατύχημα. Σηκώθηκε τέλος με ευκολία, χωρίς να κρατηθεί από πουθενά.

Έκτοτε νοιώθει υγιέστατος, δίχως κανένα πρόβλημα.

Ο ίδιος κ. Σταύρος καταθέτει κάποια περιστατικά που είχε δει στο μοναστήρι όταν ζούσε ο Γέροντας. Κατά την Θεία Μετάληψη αρνήθηκε μια φορά να κοινωνήσει μια κυρία. Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας ο κ. Θεόδωρος Παυλίδης τον ρώτησε γιατί δεν την κοινωνήσε και ο Γέροντας του είπε με πόνο: «είδα ένα σκυλί με

ευαγγέλιο στο στόμα». Και εξήγησε: ορκίστηκε ψέματα στο δικαστήριο κι αδίκησε άνθρωπο». Κάποια άλλη φορά η θεία του ήλθε στο μοναστήρι να κοινωνήσει τα παιδιά της, ενώ τα άφησε να φάνε αυγά. Ο Γέροντας με το χάρισμά του το γνώριζε και με κανένα τρόπο δεν ήθελε να τα κοινωνήσει. Της είπε «τα τάϊσες αυγά και ήρθες να τα κοινωνήσεις;»

Δεν θα ήθελα όμως να κλείσω την παρούσα προσθήκη, δίχως να αναφερθώ σε ένα προσωπικό γεγονός. Όταν πολίος, σεβάσμιος, χαρισματούχος Αγιορείτης Γέροντας μελέτησε το βιβλίο -ας σημειωθεί ότι τον έχει εικονογραφήσει και τον τιμά από καιρό ως άγιο- και συναντηθήκαμε, με αγκάλιασε, με ασπάστηκε και μου είπε: «Μόνο για την βιογραφία που έγραψες του όσιου Γεωργίου Καρσλίδη συγχωρέθηκαν οι μισές αμαρτίες...». Τώρα που ο Γέροντας κοιμήθηκε μπορούμε να αναφέρουμε το όνομά του. Πρόκειται για τον πνευματοφόρο Γέροντα Εφραίμ Κατουνακιώτη.

Ο Γέροντας Γεώργιος σήμερα ζει στις καρδιές όλων ως άγιος και ο τάφος του αποτελεί προσκύνημα. Η ευχή του ας μας συνοδεύει όλες τις ημέρες της ζωής μας.

Πηγές: imdramas.gr - orougis.blogspot.gr - hristospanagia3.blogspot.gr